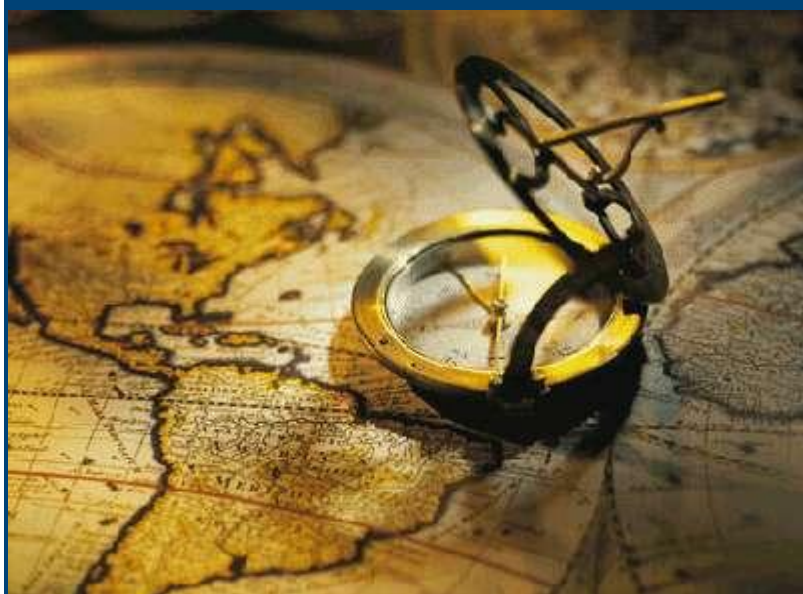

Αγγλικά

Μεγάλοι εξερευνητές

Α γυμνασίου

Τα μέλη της ομάδας: Μανόλης Κατσογριδάκης

Σωκράτης Μιζεράκης

Μανόλης Χνάρης

Υπεύθυνη Καθηγήτρια : Ελένη Αλεξοπούλου

Πως θα ήταν άραγε η ροή της ιστορίας αν δεν υπήρχαν οι μεγάλοι εξερευνητές και θαλασσοπόροι, που με τις αποστολές που οργάνωσαν ανά τους αιώνες ουσιαστικά άνοιξαν τους δρόμους του σύγχρονου πολιτισμού και μας έδωσαν μεγάλο μέρος των γνώσεων που κρατούμε ακόμη και σήμερα;

Προσπαθώντας να κάνουμε μια αναφορά σε αυτούς που υπήρξαν οι πρωτοπόροι στην εξερεύνηση της θάλασσας και ανάμεσα από εκατοντάδες προσωπικότητες που άφησαν το δικό τους στίγμα στην εξερευνητική εποποιία της θάλασσας, θα σταθούμε σε τέσσερις από αυτούς: τον Χριστόφορο Κολόμβο, τον Βάσκο ντε Γκάμα, τον Αμέρικο Βεσπούτσι και τον Φερδινάνδο Μαγγελάνο.

1. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΛΟΜΒΟΣ

Ο Χριστόφορος Κολόμβος, υπήρξε ο πρώτος θαλασσοπόρος που έδωσε την πραγματική σημασία στη λέξη "Ωκεανός".

Πριν από αυτόν, οι ναυτικοί αναγκάζονταν να ταξιδεύουν για μήνες κατά μήκος των ακτών από φόβο να ξανοιχτούν στην ανοικτή θάλασσα. Ο Κολόμβος γεννήθηκε στην Γένοβα το 1450.

Δεν υπάρχουν πολλά στοιχεία για την παιδική του ηλικία και τα περισσότερα γεγονότα σχετικά με την ζωή του τα μαθαίνουμε από τα ίδια τα ταξίδια του.

Αφού ξεπέρασε πολλές δυσκολίες, ανέλαβε το καλοκαίρι του 1492 το ταξίδι που τον έκανε διάσημο: Πήγε στα νησιά της Καραϊβικής και επέστρεψε στην Ευρώπη το 1493. Με την ιδέα πως ανακάλυψε τις Ινδίες, αναχωρεί μεταξύ του 1493 και του 1496 προς τα Βόρεια και πλευρίζει στις μικρές Αντίλλες. Στο τρίτο του ταξίδι, (1498-1500) κατάφερε και έφτασε στην καθαυτό Ήπειρο. Στην επιστροφή όμως, οι άποικοι που είχε φέρει μαζί του στις νέες χώρες τον κατηγορούν για τα παθήματα τους και τον ξαναστέλνουν αλυσοδεμένο στην Ισπανία. Οι άρχοντες όμως εκεί τον δικαιώνουν και ανανεώνουν την εμπιστοσύνη τους προς αυτόν. Το κάλεσμα του Ατλαντικού είναι ισχυρό όμως, ακόμα για τον Κολόμβο.

Αν και κουρασμένος και άρρωστος, ξαναφεύγει στα 1502, πηγαίνει στην Τζαμάικα και βλέπει την Μαρτινίκα προτού ξεκινήσει για τον πορθμό του Παναμά.

Δυστυχώς η αρρώστια του τον υποχρεώνει να επιστρέψει στην Ισπανία, όπου και πεθαίνει στη Βαλλαντονίντ στις 20 Μαΐου του 1506.

2. ΒΑΣΚΟ ΝΤΕ ΓΚΑΜΑ

Ο Βάσκο ντε Γκάμα, δεν άνοιξε μόνο το δρόμο της Ινδίας, αλλά αποκάλυψε στους ανθρώπους και την ύπαρξη της πιο σοβαρής τότε ασθένειας στην οποία ήταν εκτεθειμένοι οι ναυτικοί: του σκορβούτου. Η αποστολή του, επειδή για πρώτη φορά κράτησε πολλούς μήνες και απομακρύνθηκε αρκετά από τις ακτές, προσβλήθηκε από αυτήν την μάστιγα εναντίον της οποίας η ιατρική της εποχής εκείνης δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

Γεννήθηκε το 1469 από πλούσια και ευγενή οικογένεια της Εστρεμαδούρας και από μικρός προσανατολίστηκε προς την ναυσιπλοΐα. Η πείρα του ήταν μεγάλη, όταν ο βασιλιάς της Πορτογαλίας Ιωάννης 2ος του ανέθεσε να διευθύνει μια αποστολή προς την μακρινή Ινδία.

Η πιο σπουδαία λοιπόν ανακάλυψη του ντε Γκάμα, άρχισε στις 8/7/1497.

Έφτασε στην Καλκούτα, στην ινδική ακτή του Μαλαμπάρ και επέστρεψε στην Λισσαβώνα δυο χρόνια αργότερα.

Στις μακρινές ακτές που εξερευνά ο Ντε Γκάμα εφάρμοσε την τακτική των βασιλέων της Πορτογαλίας, αυτή της Ισχύος και της καταστολής. Στην αρχή των πρώτων αιματηρών προσπαθειών αποικισμού, δε διστάζει να χρησιμοποιήσει τα όπλα για να αποκαταστήσει εκείνο που πίστευε πως ήταν δικαίωμα του λευκού ανθρώπου επάνω στους ιθαγενείς, ακόμα και με τη σφαγή.

Πέθανε στην πόλη Κοχίν της Ινδίας, στις 11 Σεπτέμβρη του 1524 από τους πυρετούς και την κούραση.

Αν και μεγάλο μέρος της ζωής του φαίνεται αμφισβητήσιμο σχετικά με τις καλές προθέσεις του, η ανθρωπότητα χρωστά πολλά σε αυτόν τον μεγάλο θαλασσοπόρο που άνοιξε τον δρόμο "των μπαχαρικών" και έδωσε πολλές πληροφορίες για μέρη άγνωστα μέχρι τότε..

3. ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ΜΑΓΓΕΛΑΝΟΣ

Ο Μαγγελάνος υπήρξε ο πρώτος που ανέλαβε να πραγματοποιήσει τον γύρο του κόσμου από την θάλασσα. Γεννήθηκε στη βόρειο Πορτογαλία το 1480 και το μεγαλύτερο μέρος της νεότητας του το πέρασε στις караβέλες. Εκεί έμαθε την ναυτοσύνη. Πολύ γρήγορα ωρίμασε στο μυαλό του ένα σχέδιο για ένα μεγάλο ταξίδι και αν, κατά το ταξίδι του στις Ινδίες, ο Χριστόφορος Κολόμβος σταμάτησε επειδή συνάντησε μια αναπάντεχη ήπειρο, ο Μαγγελάνος δεν θα έκανε το ίδιο.

Στις 20 Σεπτέμβρη του 1519 εγκατέλειψε το λιμάνι του Σαν Λουκά, με στόλο πέντε караβελών και 265 ανδρών. Διασχίζουν τον Ατλαντικό και αναζητούν κατά μήκος των ακτών της Αμερικής τον "καταραμένο" πορθμό. Τον βρίσκουν και τον περνούν τελικά, σε πείσμα των τυφώνων, των ναυαγίων και των αιματηρών ανταρσιών. Συνεχίζουν στον Ειρηνικό ωκεανό, τρώγοντας το δέρμα των καλυμμάτων του πλοίου(!) υποφέροντας από δίψα και αρρώστιες. Όταν έφτασαν στις Φιλιππίνες, ο Μαγγελάνος, παρόλο που ήταν άνθρωπος ισορροπημένος και προνοητικός, σκοτώνεται σε μια ανόητη συμπλοκή με τους ιθαγενείς στις 27 Απριλίου του 1521.

Όσοι επέζησαν, μαζεύτηκαν σε ένα πλοίο, παρέκαμψαν το ακρωτήριο της καλής ελπίδας και αποβιβάστηκαν στην Σεβίλλη, όπου κανένας δεν τους αναγνώριζε πλέον! Μετά από τρία χρόνια από τους 265 περήφανους άνδρες, απέμειναν μόνο 18 εξαθλιωμένοι.

4. Αμέριγκο Βεσπούκι

Ο Αμέριγκο Βεσπούκι (9 Μαρτίου 1454 - 22 Φεβρουαρίου 1512) ήταν Ιταλός έμπορος και χαρτογράφος που ταξίδεψε και έγραψε για την Αμερική. Τα διερευνητικά ταξίδια του κατά μήκος της ανατολικής ακτής της Νότιας Αμερικής τον έπεισαν ότι μια νέα ήπειρος είχε ανακαλυφθεί. Ένας τολμηρός ισχυρισμός στις μέρες του, όταν ο καθένας, συμπεριλαμβανομένου του Χριστόφορου Κολόμβου, πίστευαν ότι ταξίδευαν προς την Ανατολική Ασία.

Ο Αμέριγκο Βεσπούκι γεννήθηκε στη Φλωρεντία της Ιταλίας, σαν τρίτο παιδί μιας σεβαστής οικογένειας. Ο πατέρας του ήταν συμβολαιογράφος για τη συντεχνία των μετατροπέων χρημάτων της Φλωρεντίας.

Ο ρόλος του Βεσπούκι έχει συζητηθεί πολύ, ιδιαίτερα λόγω δύο επιστολών, των οποίων η αυθεντικότητα έχει αμφισβητηθεί: τη "Mundus Novus" (Νέος Κόσμος) και τη "Lettera" (ή "Τα Τέσσερα Ταξίδια"). Ενώ μερικοί έχουν προτείνει ότι ο Βεσπούκι υπερέβαλλε για τη συμβολή του και κατασκεύασε εσκεμμένες πλαστογραφίες, άλλοι αντ' αυτού έχουν προτείνει ότι οι δύο επιστολές ήταν αντιγραφή και παραποίηση άλλων επιστολών που γράφτηκαν από άλλους την ίδια περίοδο. Όταν έφτασε στις ακτές της σημερινής Βόρειας Καρολίνας, Ο Αμέριγκο έγραψε στην Ισπανία για να αναγγείλει ότι οι μάζες εδάφους που βρήκαν ήταν πολύ μεγαλύτερες από το αναμενόμενο. Από αυτές τις επιστολές, το ευρωπαϊκό κοινό έμαθε για την Αμερική και για πρώτη φορά η ύπαρξή της έγινε γενικά γνωστή σε όλη την Ευρώπη, μέσα σε μερικά έτη από τη δημοσίευσή τους. Μπορεί να ήταν η δημοσίευση και η διαδομένη κυκλοφορία των επιστολών του που οδήγησαν το Μάρτιν Βαλντσιμέλλερ (Martin Waldseemöller) να ονομάσει τη νέα ήπειρο Αμερική στον παγκόσμιο χάρτη του το 1507.

Ο Βεσπούκι αναφερόταν στον εαυτό του ως "Americus Vesputius" στις επιστολές του στα Λατινικά, έτσι ο Βαλντσιμέλλερ βασίστηκε για το νέο όνομα στη λατινική μορφή του μικρού ονόματος του Βεσπούκι. Το όνομα "Amerigo" είναι μια Ιταλική μορφή του μεσαιωνικού Λατινικού "Emericus", το οποίο μέσω της Γερμανικής μορφής "Heinrich" (στα Αγγλικά Henry και στα Ελληνικά Ερρίκος) προέρχεται από το Γερμανικό όνομα "Haimirich".

Οι δύο υπό αμφισβήτηση επιστολές, υποστηρίζουν ότι ο Βεσπούκι έκανε τέσσερα ταξίδια στην Αμερική, ενώ μόνο τα τρία έχουν διασταυρωθεί από άλλες πηγές. Τώρα γενικά είναι αποδεκτό από τους ιστορικούς ότι κανένα ταξίδι δεν έγινε το 1497 (που άρχισε σύμφωνα με τους ισχυρισμούς από το Καντίζ στις 10 Μαΐου του ίδιου έτους).

Το 1499 - 1500, ο Βεσπούκι συμμετείχε σε μια αποστολή που οδηγήθηκε από τον Αλόνσο ντε Ογιέδα (Alonso de Ojeda). Όταν έφτασαν στην ακτή της σημερινής Γουιάνας, οι δύο τους φαίνονται να χωρίζουν. Ο Βεσπούκι έπλευσε νότια, ανακάλυψε την εκβολών του Αμαζονίου ποταμού, πριν να γυρίσει πίσω και βρεθεί στο Τρινιντάντ και τον ποταμό Ορινόκο και επιστρέψει στην Ισπανία μέσω της Ισπανιόλας. Ο Βεσπούκι ισχυρίστηκε, σε μια επιστολή του προς το Λορέντζο των Μεδίκων, ότι καθόρισε το γεωγραφικό μήκος που βρισκόταν αστρικά στις 23 Αυγούστου του 1499, ενώ ήταν σε αυτό το ταξίδι. Αλλά η αξίωσή του είναι σαφώς ψευδής, γεγονός που δημιουργεί περισσότερη αμφιβολία για την αξιοπιστία του Βεσπούκι.

Το επόμενο ταξίδι του το 1501 - 1502 ήταν στην υπηρεσία της Πορτογαλίας, όταν έφθασε στον κόλπο του σημερινού Ρίο ντε Τζανέιρο. Ο ηγέτης αυτής της αποστολής ήταν ο Γκοανσάλο Κοέλιο. Σε αυτό το ταξίδι έπλευσε νότια κατά μήκος της ακτής της Νότιας Αμερικής. Εάν πιστέψουμε την εκδοχή του Βεσπούκι, έφθασε στο γεωγραφικό πλάτος της Παταγωνίας πριν να γυρίσει πίσω αν και αυτό φαίνεται επίσης αμφισβητήσιμο, δεδομένου ότι δεν αναφέρει την εκβολή του Ρίο ντε λα Πλάτα, τον οποίο

θα έπρεπε να είχε δει εάν είχε φτάσει τόσο νότια. Κατά τη διάρκεια του πρώτου μισού αυτής της αποστολής το 1501, ο Βεσπούκι χαρτογράφησε δύο αστέρια, τον Άλφα του Κενταύρου και Βήτα του Κενταύρου καθώς επίσης και τα αστέρια του αστερισμού του Σταυρού του Νότου. Αν και αυτά τα αστέρια ήταν γνωστά στους αρχαίους Έλληνες, η βαθμιαία μετάπτωση τους είχε χαμηλώσει κάτω από τον ευρωπαϊκό ορίζοντα έτσι ώστε να είναι ξεχασμένα.

Λίγα είναι γνωστά για το τελευταίο ταξίδι του το 1503 - 1504. Δεν είναι ακόμα και γνωστό εάν όντως πραγματοποιήθηκε. Ο Αμέριγκο Βεσπούκι πέθανε στη Σεβίλλη της Ισπανίας, το 1512.

Κίνητρα που προκάλεσαν τις μεγάλες γεωγραφικές ανακαλύψεις.

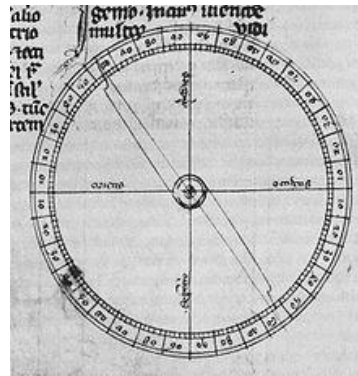

Ύστερα από μια σύντομη έρευνα που κάναμε καταλήξαμε στα εξής συμπεράσματα .Εκείνη την εποχή έχουμε πολλούς εξερευνητές για τους εξής λόγους : Πρώτον υπήρχε τότε, όπως και πάντα άλλωστε, η περιέργεια των ανθρώπων να εξερευνήσουν νέους τόπους. Δεύτερον οι άνθρωποι της εποχής εκείνης, ήθελαν να εξερευνήσουν όχι μόνο τα όρια του πλανήτη αλλά και τα ανθρώπινα όρια. Τρίτον, ένας άλλος λόγος ήταν η αναζήτηση μετάλλων και προϊόντων τα οποία ήταν δυσεύρετα στο μέχρι τότε γνωστό κόσμο. Τέλος έντονη ήταν η ανάγκη αναζήτησης νέων εδαφών για την ίδρυση αποικιών με αποτέλεσμα οι άνθρωποι της εποχής εκείνης να προσπαθούν να αποκτήσουν γνώσεις ναυσιπλοΐας και ναυπηγικής.

ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Ένας αστρολάβος του 16ου αιώνα.

Σχέδιο πυξίδας.

Από τον 13^ο αιώνα τα ταξίδια άρχισαν να γίνονται ευκολότερα και ασφαλέστερα χάρη σε μια σειρά νέων τεχνικών μέσων : της πυξίδας, του αστρολάβου, που ήταν όργανο προσδιορισμού του γεωγραφικού πλάτους με βάση την παρατήρηση των άστρων και κυρίως της καραβέλας-έναν νέο τύπος πλοίου-που συνδυάζει χωρητικότητα, ταχύτητα και ασφάλεια.

Καραβέλα: κύριο μέσο εξερεύνησης

Το όνομα "καραβέλα", ιταλικά "caravella", και πορτογαλικά "caraveia" πιθανώς να αποτελεί υποκοριστικό του αρχαίου ελληνικού όρου "κάραβος" (= μεγάλο πλοίο). Η καραβέλα ήταν παλιό ιστιοφόρο πλοίο περισσότερο ακτοπλοϊκό και στη συνέχεια εξερευνητικό του 13^{ου} αιώνα με εκτόπισμα

περίπου 70 τόνων που στους επόμενους δύο αιώνες εξελίχτηκε σε 200 τόνους. Η караβέλα, σύνθεση της ευρωπαϊκής και της αραβικής ναυπηγικής παράδοσης, πρέπει να ναυπηγήθηκε για πρώτη φορά κάπου στη Μεσόγειο, πιθανόν στην Πορτογαλία ή την Ισπανία, κατά τις πρώτες δεκαετίες του 15ου αιώνα.

Οι караβέλες, μολονότι πιο εύκολες στο χειρισμό τους από τις προηγούμενες μορφές πλοίων, ήταν το ίδιο άβολες για το πλήρωμα. Γενικά, είχαν ένα μόνο κατάστρωμα, που η μεγάλη καμπυλότητά του επέτρεπε να φεύγουν γρήγορα τα νερά από τα κύματα που το σάρωναν. Ο πλοίαρχος είχε συνήθως τη σχετική πολυτέλεια μιας μικρής καμπίνας στην πρύμνη, αλλά το υπόλοιπο πλήρωμα –γύρω στους 30 με 40 άντρες– κοιμόταν όπου μπορούσε: στο κατάστρωμα τη ζεστή εποχή, κάτω από το κατάστρωμα με το φορτίο κατά τις φουρτούνες και τα κρύα. Τον περισσότερο χρόνο του το πλήρωμα τον περνούσε αντλώντας νερά από τα αμπάρια, βυθομετρώντας και μανουβράροντας τα πανιά.

Μια τέτοια ζωή, αν και σκληρή και μερικές φορές επικίνδυνη, δεν ήταν ιδιαίτερα ανθυγιεινή. Στις πρώτες δεκαετίες της εποχής των εξερευνήσεων, τα ταξίδια σπάνια κρατούσαν πάνω από δύο μήνες και τα πλοία έμεναν συνήθως κοντά στις ακτές, κάνοντας συχνές προσεγγίσεις για ανεφοδιασμό. Εκτός από τις περιόδους καταιγίδας ή πολέμου, τα πληρώματα τρέφονταν αρκετά καλά, με φρέσκα τρόφιμα και νερό.

Οι συνέπειες των μεγάλων γεωγραφικών ανακαλύψεων

(εικόνα χάρτη που ζωγράφισε ο Μιζεράκης)

Οι Ανακαλύψεις ήταν, ουσιαστικά, ο δύσκολος και επώδυνος τοκετός από τον οποίο γεννήθηκε ένας νέος κόσμος με όλα τα θετικά και τα αρνητικά που κάτι τέτοιο συνεπάγεται ...

Θετικές Συνέπειες

Με το άνοιγμα στους ωκεανούς το κέντρο της ευρωπαϊκής οικονομίας μετατοπίστηκε από τη Μεσόγειο στον Ατλαντικό και τη Βόρεια Θάλασσα. Επίσης η εισαγωγή χρυσού και αργυρού στην Ευρώπη σε μεγάλες ποσότητες διέυρυνε τις ανταλλαγές και δημιούργησε νέες οικονομικές δραστηριότητες, από τις οποίες επωφελήθηκε κυρίως η αστική τάξη. Τέλος η γνωριμία με νέους πολιτισμούς άρχισε να κλονίζει τις προκαταλήψεις και έτσι ευνοήθηκε η ανάπτυξη ποικίλων επιστημονικών κλάδων όπως γεωγραφία, αστρονομία, γεωλογία, ζωολογία, βοτανική και εθνολογία.

Αρνητικές συνέπειες

Οι Ευρωπαίοι επιδόθηκαν στη εντατική εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών σε βάρος των ιθαγενών και επέβαλαν την αρχή των άνισων ανταλλαγών, αφού οι Ευρωπαίοι τους θεώρησαν υποδεέστερους. Η πολιτική αυτή δημιούργησε κατόπιν πολλά προβλήματα

όπως η δουλεία, η αποικιοκρατία, η υπανάπτυξη και η φτώχεια των τρίτων χωρών, τα όποια με διάφορες μορφές μας απασχολούν μέχρι σήμερα.

Τα ταξίδια, βεβαίως, δεν σταμάτησαν.

Οι εξερευνήσεις και οι ανακαλύψεις από τον 17ο έως και τον 20ο αι. έδωσαν στον άνθρωπο τη δυνατότητα να αρχίσει να γνωρίζει πραγματικά και στο σύνολό του το σπίτι του, τον πλανήτη Γη.

Βιβλιογραφία

-Ydronaftes.dr.cms

-users.sch.gr/maritheodo/history

-Βικιπαίδεια

-Ιστορία Β΄ Γυμνασίου(σχολικό εγχειρίδιο)